

Німотка

Таня П'янкова

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Німотка

Було ще доста рано, коли високо в небі, десь там, аж понад сизими кри́жами Горґанів, завірилося 1 на негоду, звіялося, збаламутилося, загуркотіло. Густі верболози коло ріки очуняли, здригнулися, ожили, заколисалися, сподіваючись швидкого прищестя грози, котрої давно вже чекали.

Марунька поміняла колір, посутеніла, насупилася, беззубо злизувала сон зі щербатих берегів, стрімголово-нарвано вибігала хвилями на гострі кам'яні валуни і опадала білим шумовинням назад у своє збурене русло. Осій розтривожився, надсадно захекав — видихав із нутра парке повітря. Запахло молодим травнем, густими дощами, грузьким річковим намулом, рибою...

Доки сягало око, усе кипіло, цвіло і зеленілося, гуло бджолиними роями, зав'язувалося, спиралося на плоти фасолеви́ми і гарбузяними нитками, родило вишнями, черешнями і яблуками, кричало на сто псячих, гусячих, курячих, діточих, жіночих, хлопських голосів; кипіло, шуміло, дихало, жило, вмирало, сміялося, плакало...

Небо над головою згусло, якось із полегкістю зітхнуло та й різко провалилося рапті́вкою 3, котра грубим сукном заслала світ, рясно вимочила Якову голову і широкі маслакуваті плечі, застрибала по торбі із сірої мішкщини.

— Ади, не вспів-ім дати дра́ла! Ще раз помивсі! — Яків повеселів, як бахур, котрого мати незлостиво бухнула у плечі, втер воду з лица, трохи прискорив крок і зайшов перечекати дощ під старою кривою липою. Слухав, як вона дихає, як тонко дрижить, простягаючись кожнісіньким листком, аби зловити воду, а разом із нею — життя; як кожною галузкою заповідається на пишний цвіт...

Над головою лупнуло — і небо розпанахала блискавиця. Пошепки молився, аби наступною не впалило і його. Завмер собі у молитві... Хвилина, друга, п'ята... Усе вщухло так скоро, що і не

спам'ятався. Втішився і бадьоро подався на вулицю. Підходив до кожної брами, по одному виймав з кишені дрібні камінці, звично цілився і кидав у шиби хат. Десь на нього гавкотили пси, а десь навіть і не дивилися — знали вже, що Яків приходить отак газдів будити.

Біля Міської хати зупинився на довше.

Здивовано стояв, зачувши звідти якісь віддалені крики. Там, здалося йому, давно не спали...

1 Завіритися — насупитися.

2 На́гло — несподівано.

3 Рапті́вка — раптова гроза.

...

Далі — у повній книжці «Німотка».

nashaknyga.com.ua